

*Barbora Koudelková
Milan Bárta*

KIOKAN

Návrat do českého pekla



Pokračování knihy
Útěk z afrického pekla

Boj o děti a vlastní život nekončí...



edice

KLO  *KAN*

Barbora Koudelková
Milan Bárta

Návrat do českého pekla

Pokračování knihy
Útěk z afrického pekla

Boj o děti a vlastní život nekončí...

Copyright © Barbora Koudelková,
© Milan Bárta, 2008
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

© Barbora Koudelková, Milan Bárta

Redakční úprava Helena Paszeková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2008

shop@alpress.cz

Tisk a vazba:  **FINIDR** Finidr, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7466-025-2

Tuto knihu bych chtěla věnovat lidem, kteří mě podrželi v bezvýchodné situaci, v níž jsem se ocitla. Lidem, kteří ode mne nedali ruce pryč ani ve chvílích, kdy jsem byla na dně, zničená, očerňovaná...

Kromě mé vlastní rodiny chci poděkovat celé rodině Lichnovských. Skoro všichni její členové mne přijali mezi sebe a věnovali se mi s láskou a péčí jim vlastní. Díky nim dnes žiji spokojený život po boku muže, který se mnou stál v dobrém i zlém. Nenechal se odradit zvěstmi o mé osobě a dovolil mi vychovávat své dvě děti a následně mi pomohl získat nazpět i Davida s Jenni. Zejména Radkovi rodiče mi znovu ukázali, co je to opravdová rodina a jak moc je k životu důležitá. Přijali moje děti za svoje vnoučata a pomáhali mi i v samotném boji o ně. Tímto bych jim chtěla popřát spoustu dalších šťastných společných let.

Tato kniha by samozřejmě nevznikla bez pomoci mého spoluautora Milana Bárty a nakladatelství Alpress, které jako jediné bylo ochotno můj příběh vydat v knižní podobě. Díky jejich podpoře se snad minimalizuje počet případů podobných mému...

PROLOG

Dvě hromádky oblečení. Ta, v níž převládá růžová, je Jennina. Modrá patří Davidovi. Nezapomněla jsem na nic. Mají nachystané i kartáčky na zuby. V tašce, která s námi přicestovala z Afriky, je zbytek papírových plín, všechny čisté ručníky a knížka pohádek se záložkou na stránce, kde jsme přestali číst.

Zvedám se a jdu k postýlkám. Do svých mozolnatých dlaní беру jejich malé tmavé ručky. Přičichávám si k jejich čerstvě umytým vláskům. Hladím je.

„Prosím vás, odpusťte mi to! Odpusťte mi vašeho otce. Odpusťte mi všechny chyby, které jsem v životě udělala. Jenni, odpusť mi, že jsem tě vzala z Afriky, vždyť k tobě by se tvůj otec choval jako k princezně. Hýčkal by tě, nikdy bys nezjistila, co je to hlad.“

Přede mnou na podlaze se povalují pestrobarevné krabičky od léků... Dopíjím víno z krabice. Škrábe mě v krku, jako by to nebyla kapalina, ale starý suchý rohlík. Zavírám oči a čekám. Čekám!

1

„Tak přece jsi pro nás přijel?“

Při pohledu na Jirku ze mne spadly poslední zbytky napětí. Vysoký muž se razantně prodíral skrz davy bělochů i černochů a pohyby svých dlouhých paží mě vítal na evropské pevnině.

„Co sis myslela? Že tě nechám po tom všem umrznout ve Vídni?“ řekl a s nonšalantní samozřejmostí mi vzal z náruče spící Jennifer. Přitom ještě stihl pohladit po rameni vyplašeného Davida, který se křečovitě držel mé ruky.

Kromě Jirky mě nenapadl nikdo, komu bych mohla zavolat z accerského letiště a požádat ho o pomoc. Sice patřil do dlouhého seznamu mužů, které Ken s mým přispěním připravil o peníze, ale přesto na mou prosbu reagoval okamžitým: „Samozřejmě, že pro tebe přijedu. V kolik to přilétá?“

„Ty teda vypadáš!“ prohlásil a dlouze se mi zadíval do obličeje hrajícího všemi barvami po posledním Kenově běsnění.

„Africký make up. To neznáš?“ pokusila jsem se o vtip, ale nesmála jsem se mu ani já sama.

Na zimní Vídeň ne dost oblečení jsme přeběhli parkoviště a už se mačkali do moderní, ale nepřiliš prostorné Alfey. Chtěla jsem si vychutnat poslední kilometry z těch několika tisícovek, které jsem na útěku z Afriky překonala, ale příjemná teplota a pocit bezpečí mě záhy začaly uspávat. V posledních záblescích bdění jsem Jirkovi předala pas a novotou svítící rodné listy dětí.

„Jestli to nebude nutné, tak mě, prosím, nebud!“

Usnula jsem tvrdě s pocitem, že až se zase proberu, bude se už kolem mě míhat krajina moravských nížin.

„Hallo, hallo!“ ozvalo se důrazně jakoby z velké dálky. Rameno mi zatížila něčí mohutná ruka. Lektury bylo tak velké, že jsem hlavou narazila do střechy auta. Než jsem si uvědomila, kde jsem a proč, proletěl mi v krátkosti hlavou film zachycující několik posledních let mého života. První odlet do Afriky, samopaly ghanských policistů, porod obou dětí, hliněná podlaha accerského vězení a hlavně nikdy nekončící fyzické ponižování. Ken, jak mě Ken mohl dostihnout tak rychle? Zradil mě Jirka? Jak to, že ho pustili z vězení tak rychle? Budoucnost mi byla zřejmá. Aspoň že umřu v Evropě. Přece mě nebude pašovat do Afriky. Umlátí mě tady. Vysvleče mě, bude mě polévat vodou, jako jsem to viděla v jednom filmu o útrapách nacistických koncentráků, a než zmrznu na kost, bude do mě bušit těmi svými kladivy.

„Entschuldigen Sie!“ pronesl omluvně muž zachumlaný do uniformy s kožešinovým límečkem.

„Klid, Báro! Pán má jenom pár dotazů. Nestačilo mu říct jednou, že jsi utahaná z cesty letadlem a chceš spát.“

Nevěřicně jsem zírala na toho obtloustlého mužíka. Automaticky jsem začala mluvit anglicky:

„Přejete si?“

„Proč nemáte děti připoutané v sedačce?“

„Já, nemám... chtěly spát... potřebovaly pohodlí...“ padalo ze mě zmateně. Sakra, co mi to tady mele o sedačkách? Já ještě před třiceti hodinami umírala mezi palmami někde uprostřed Afriky, Davidovi hrozilo, že ho jeho otec umlátí hned po mně. Jennifer by dopadla z nás všech nejhůř – starala by se o ni některá Kenova obtloustlá kurva a pak by si ji vzal stejnej sadista, jaký oblbnul mě. A tenhle kašpar mě tady buzeruje kvůli autosedačkám? Jirka fakt neměl jiné starosti, než někde v Hypernově kupovat sedačky do auta. Poprvé jsem pocítila stesk po Africe, po skutečných problémech, po policistech, kterým stačí dát na kafe a nechají vás odjet i v autě bez volantu.

Arogantní celník se asi bál, že zbytek noci nebude mít koho poučovat, a tak nám odrecitoval několik slok předpisů.

Skutečně mě rozesmál až v okamžiku, kdy se zeptal: „Kde máte souhlas otce k převozu dětí?“

Tolik jsem mu chtěla do obličeje vpálit: Tak fotřík těchhle dětí je zároveň autorem těchhle pestrobarevných kreseb v mém obličeji. A teď zrovna hnije v africkém vězení. Když to dobře dopadne, tak tam chcípne hlady, protože není nikdo, kdo by mu tam zaplatil stravenky. Cynicky jsem se usmívala svým myšlenkám, až mě musel Jirka krotit. Nakonec si vzal Rakušana stranou,

ukázal mu rodné listy dětí a něco mu dlouze vysvětloval. K autu už se vrátil sám. Celník zřejmě nabyl dojmu, že pro mír v Evropě udělal dost, mávl mi na pozdrav a zmizel ve vytopené budově. O několik vteřin později jsme překročili hranice České republiky.

2

Cvak... cvak... odemykání nového bytečku se prostě musí vychutnat. Bylo to tak dávno, co jsem si tady užívala výhledu z balkonu a snila, jak bude pokračovat můj život. Tehdy to byl takřka neuskutečnitelný sen. Skládala jsem postýlku pro Davidka a představovala si, jak v ní bude ležet, spokojeně oddychovat a já přitom nebudu mít někde v koutku srdce obavu o jeho i svůj život.

Snění se omezilo jen na to dvojí cvaknutí zámku. Jenni řvala jako hladový tygr, David se sice držel, nicméně i jeho žaludek už musel kručet. V tom fofru jsem vůbec nemyslela na jídlo.

„Vykoupej děti, já zatím zajedu pro něco do Tesca. Tam jedou nonstop,“ nabídl se Jirka.

Rychle jsem nadrápala na starou jízdenku seznam věcí, které bychom mohli v nejbližších hodinách potřebovat a které v bytě určitě nebyly.

Když se děti cákaly ve vaně, byla jsem nervózní z jejich dojmů a pocitů. To zná určitě každý, kdo si domů přivede svou první vážnou známost. Věci, které měl rád, mu přijdou fádní, laciné, omšelé. Doposud si nevšiml, jak divně vypadají umělohmotné prahy, že koberec nedosedá až ke zdi, o pavučině v rohu nemluvě. Co když se zde mým dětem nebude líbit? K luxusu našeho domu v Accře měl panelákový byt v Havířově hodně daleko.

Dětem ale byly mé starosti ukradené. Radostně se cákaly ve vodě, ohmatávaly umakart v koupelně, byly okouzlené tajemstvími nového prostředí. Své udělala i pestrobarevná pyžamka zakoupená před půl rokem v nedalekém asijském obchodě.

„Co je to za zvíře?“ ptal se David a ukazoval na krtečka, kterého znají děti v Čechách snad od narození.

„Krtek, to je něco jako myš a žije pod zemí,“ snažila jsem se ho poučit.

Přešli jsme do jejich nového pokoje.

„Jů, jů, tady je taky a tady taky...“ bušili oba do peřin se stejným motivem.

Při vybavování bytu jsem se rozhodla pro patrové postele. Snad všechny děti je milují a všechny se perou o to spát nahoře. David nebyl výjimkou. Okamžitě se drápal na žebřík a stále křičel: „Krtek, krtek! Všude je krtek?“

Udiveně zírali na radiátor a snažili se vyzvědět, kde se v něm topí. Naopak jim chyběly sítě proti moskytům či mříže na oknech.

„Tady v zimě žádní moskyti nejsou a zloději se k nám do bytu také nedostanou,“ vysvětlovala jsem trpělivě.

Jirka se vrátil v okamžiku, kdy jsme si hráli s domovním zvonkem. Rohlíky, salámy, máslo, sýry... průzkum pokračoval. David si uždiboval od všeho trochu, zatímco já připravovala Jenni teplý sunar.

„Pojedu...“ oznámil po chvíli Jirka. Postával v koutě a s němým úžasem pozoroval výjev, který jsme mu nabízeli.

„Moc ti děkuju, fakt moc. Nikdo mi v životě ještě takhle nepomohl.“ Snad by bylo slušností ho zadržet a nabídnout mu nocleh, ale já sobecky toužila být s dětmi sama. Užít si je, užít si první noc bez nočních můr. První noc, během níž mohu snít už jen ty normální sny normálních lidí.

„Stavím se zítra, abych zjistil, co všechno ještě potřebujete,“ řekl a chvatně odešel.

Sice to chvíli vypadalo, že děti znovu ožijí, ale koupel s jídlem je dorazily. Z posledních sil se odplazily k palandě. Davida jsem tentokrát na horní postel musela vytlačit, tolik byl, chudáček, unavený.

„Ještě pohádku!“ připomenul ghanský zvyk, jen co se zavrtil do peřin.

„Já myslela, že už skoro spinkáš, že žádnou nezvládneš.“

„Zvládnu, zvládnu,“ začal sebou házet, aby doložil svá slova činy.

„Mám tady pohádku o tom krtečkovi, kterého máš na pyžamku i peřince.“ Sáhla jsem do skříňky pro jedinou knížku, která v ní byla. Začala jsem číst česky. Myslela jsem si, že se děti budou vzpírat, neboť jejich hlavním jazykem byla angličtina a česky prakticky nekomunikovaly. Ale buď již byly natolik unavené, že jim to bylo jedno, anebo jim můj mateřský jazyk nečinil zase až takové problémy, jak jsem si myslela.

Kalhotky ještě nebyly došity a místností se už neslo slastné pochrupování.

Úleva a silná touha po cigaretě. Po ničem jiném jsem v té chvíli netoužila tolik jako po deseti minutách klidu na balkoně. Koupila jsem si je ještě v Accře, dokonce mi kvůli nim u jednoho ze stánků zastavil policejní velitel.

Jo, jo!!! Jsem tady, živá, zdravá, se svými dětmi. Chtělo se mi křičet. Můj trýznitel byl tisíce mil daleko, a dá-li bůh, už nikdy víc se nepřiblíží. Dostavil se však také pocit, že jsem zde jen jako pouhopouhý hotelový host, jako návštěva. Jen čas měl ukázat, zdali vítaná, trpěná či nenáviděná.

3

Probudila jsem se a kolem mě byla tma. To mobil mi přerušil spaní o hodinu dřív, než bylo v plánu. V Ghaně čas běžel s hodinovým předstihem proti severu Moravy. Vymotala jsem se z peřin a zašla zkontrolovat děti. Spokojeně oddychovaly přikryté peřinami, které v nich vyvolaly tolik radosti. Podle hloubky jejich spánku se dalo předpokládat, že oči neotevřou ještě několik hodin. Jako myška jsem zavřela dveře a pustila se do práce.

Když jsem si vybírala hrnek, do kterého si udělám ranní kávu, přistihla jsem se, jak rovnám nádobí.

„Každý hrnek musí být ouškem nasměrovaný na levou stranu!“ přikazoval mi zdáli Kenův hlas. Naschvál jsem je natočila tak, aby každému ucho mířilo jinam. A nádavkem jsem hodila utěrku jen tak přes topení.

Ne, tady nebude nic perfektní! A když, tak proto, že to tak chci já!

Kávu jsem si odnesla na balkon a hned si k ní dopřála cigaretu. V Ghaně bych takové ráno určitě nepřežila ve zdraví. Ale zase bych tam nemrzla. V rádiu hlásili cosi o nejkrutější zimě za posledních deset let. Pro mě byla krutá dvojnásob. Plastová židle pode mnou praskala a pak mě několik minut mrazila do zadku. Před mým obličejem se mísil cigaretový kouř s vydechovanou párou. Sakra, já nechci, aby se mi stýskalo!! Ale stýskalo se mi!! Pátá hodina v Accře byla ideální pro procházku po zahradě. Ještě nebylo nutné navlékat si boty, od moře vál příjemný vánek a teplota málokdy vystoupala nad dvacet stupňů. V osm hodin už byla výheň a vycházka bez bot končila ošklivými puchýři. Ze všeho nejméně jsem toužila myslet na Kena, ale najednou byl na balkoně se mnou. Je ještě ve vězení, anebo mu už některý z jeho kumpánů pomohl ven? Zuří, nebo se s mým odjezdem smířil a už chystá další podvod, v němž hlavní roli sehraje jiná naivka?

Jsi tak blbá, tak blbá!!! Jsi kráva! Po tváři mi tekly slzy. Musela jsem zalézt do bytu a znovu otevřít dveře do dětského pokoje, abych se ubezpečila, že mnou vybraná cesta je tou nejlepší.

„Hi, mummy! Good morning!“ šeptal Davídek a jeho černá očka na mě pomrkávala z perin. Žádný pláč, žádné otázky, kde je. Choval se stejně přirozeně jako v lůně Afriky. Tělem se mi valily teplé laviny emocí a oči mi znovu zvlhly.

„Dobré ráno, miláčku!“

Sundala jsem ho z postele a přenesla k oknu, abychom se spolu pokochali pohledem na zasněžené sídliště. „To je sněhu, co?“

Následující dny začínaly stejnými scénkami. Vstávala jsem za tmy, trochu se politovala a pak se těšila na společnost rozespálých dětí. David si hrál na pána domu a neustále na mně visel. To Jenni samostatně prozkoumávala každé zákoutí bytu. Od prvních chvil se projevovalo, jak rozdílné povahy mají. David tichý, opatrný a ...mazlivý. Jenni neustále dobře naložená, živá, rozdováděná. Davida by si nepozorný návštěvník ani nevšiml, Jenni byl plný byt pár sekund poté, co se probírala ze spaní.

No, byli bychom spokojená rodinka z havířovského sídliště, kdyby nám jedna důležitá věc dost zásadně nechyběla. Jasně, peníze!!

Když jsme odlétali, zbývalo mi ještě tři sta euro. Nájem byl zaplacený jen na měsíc dopředu.

„Dojdu na magistrát, musíš se nějak zaregistrovat. Přece ti musí dát mateřskou a dávky na děti. Vždyť ty jsi Češka a pro děti máš taky český rodný listy,“ uklidňoval mě Jirka. „Kdysi tady dělala na úřadě jedna moje známá, zkusím se poptat.“

Bohužel vše nešlo tak jednoduše, jak jsem si od břehů Atlantiku představovala. Jirka snad dělal, co mohl, přesto po několika dnech běhání přinesl nepřijemné informace.

„Rodné listy ti sice konzul legalizoval, ale ještě potřebují superlegalizaci od místních úřadů,“ začal a usrkl si horkého kafe.

Mně začaly v hlavě hučet varovné signály: „Znamená to, že s dětmi neexistujeme? Proč mě na konzulátu neupozornili?“

„Prosím tě, neplaš hned!! Jasně, že existujete. V Čechách sice nemáme přírodní džungle, o to víc si to vynahrazujeme těmi právními.“

Jeho přirovnání jsem se pousmála, ale již vzápětí jsem se viděla, jak s dětmi sedím před pražských hlavním nádražím s nataženou rukou.

„Musí tady přece být nějaká instituce, která mi pomůže, ne?“ zuřila jsem. Při odletu z Accry jsem si připadala jako hrdinka, na kterou budou v Čechách čekat davy novinářů a státníků. Budou mi plácát po ramenou a slavnostně mi předají doklady plné ještě neuschlých razítek. „Jsem tady doma a jen shodou náhod se mi děti narodily na druhém konci světa. A já je přece musela odvézt, když jim od otce hrozilo nebezpečí. Já přece nejsem žádný únosce, kriminálník, co si bere za rukojmí cestující v autobuse!“

Na představě, že se budu muset do Ghany zase vrátit, mě ani tak neděsila nakládačka od Kena jako pocit prohry. Každopádně bych už v sobě těžko hledala sílu podniknout celou tuhle anabázi znovu. Ken by mi k tomu koneckonců těžko dal příležitost.

„Myslíš, že bys mi mohl půjčit nějaký počítač a připojit mi ho k internetu, abych mohla komunikovat se světem? Spojila bych se s ambasádou v Accře a zkusila dát věci do pořádku tady z domova.“

„Počítač ani internet nejsou problém, ale něco za něco. Potřebuju s tebou probrat záležitost Arka, přišel totiž o spoustu peněz a má kvůli tomu v Polsku značné problémy.“

A je to tady! I tahle část minulosti mě dostihla. Ken si bude užívat v Africe s děvčkama a mě budou nahánět jeho věřitelé.

„Arek si ty peníze půjčil z firmy, pro kterou pracuje,“ začal Jirka opatrně. „Teď je ale musí vrátit, nebo ho vyhoděj. Do celého obchodu šel jenom díky mně. Jsme dobří známí a on mi věří. Nešlo mu samozřejmě o tebe nebo o Kena. Prostě si chtěl vydělat nějaký ten do-

lar,“ Jirka zvyšoval hlas a kladl důraz na každé slovo. „Chápeš to, já ho oslovil a on mi věřil. Teď mi denně volá a chce prachy zpátky. Od tebe, od Kena nebo ode mě! Je mu to celkem jedno, ale chce je!“

Zírala jsem do země jako školačka přistižená při plivání na nástěnku. Vybavily se mi vzpomínky na den, kdy mi Jirka z Polska přivezl dvacet tisíc euro, já je smotala do ruličky a zasunula hluboko do kapsy džín. Směnku jsem však podepsala na více než dvojnásobnou částku.

„Až ti přinesu ten počítač, bylo by dobré zkusit se spojit s Kenem a začít pracovat na vrácení peněz. Nebo nám tady bude ještě pěkně horko,“ řekl Jirka na konec své návštěvy.

Bylo mi bídně. Smutno, nevolno. „Zasraná Afrika!!“ Výkřiky nedokázala ztlumit ani betonová zeď. „Už nikdy nechci s Kenem komunikovat, chci na toho hajzla zapomenout! Chci, aby nebyl!“ Jeho duch se ten večer opět nastěhoval do havířovského bytu a já nevěděla, jakým zaříkávadlem ho vyhnat.

4

U počítače kdysi mé seznamování s Kenem začalo, od počítače by mohl celý příběh skončit. S nadšením jsem sledovala, jak Jirka propojuje všechny komponenty pomocí kabelů, ladí monitor, stahuje z internetu nějaké programy a nakonec mě posazuje do ošoupané kancelářské židle v mé privátní bytové kanceláři.

„Oslovím všechny mezinárodní organizace, které by mi mohly pomoci. Jak tady, tak v Africe,“ předsevzala jsem si nahlas.

„Jasně,“ odpověděl Jirka trochu úsečně. Měl strnulý výraz a mně bylo jasné, že tady není jen kvůli technice. Předchozí den měl rozhovor s Arkem a určitě se týkal i mé maličkosti.

„Hele, nekoukej na mě jako vrah. Já mám přece svědomí čisté. Z Arkových peněz jsem neutratila ani ko-

runu. Vzala jsem je od něho a předala Kenovi, jak jste oba chtěli. Proč si najednou chcete srovnávat účty se mnou?“

„Protože jsi, holčičko, podepsala směnky. Tys je podepsala a ne Ken. Takže je jasný, že si chce vyrovnat účty s tebou,“ zmrazil mě. „Snažil jsem se mu to samozřejmě vysvětlit, ale jen se hádal a nadával mi. Není teď v dobré kondici a já se mu zase tolik nedivím.“

„Moc dobře přece věděl, že já jsem jen prostředník, že investuje do Kena. Dobře, byla jsem blbá a podepsala ty papíry, dokonce na víc peněz, než jste mi nakonec dali. Ale tak to přece fungovalo vždycky, nechtěli jste Kenův podpis. Ať si to teda vyřídí s Kenem!“

„Proč by asi jezdil do Afriky a sháněl někoho, o kom ani pořádně nevíš, jak se skutečně jmenuje, když může přejet hranici a chtít peníze po tobě?“ zasmál se Jirka neupřímně.

„Mám se teď jako někde schovat, aby mě nenašel? Myslíš, že jsem táhla děti přes půlku světa, abych se s nima teď zakopala někde do zemljanky?“

„Ne, stačí, když Arkovi trochu pomůžeš,“ naznačil řešení.

„Hele, jestli potřebuje peníze, tak nejsem asi ta správná banka. Máme tak na dva nákupy a on potřebuje aspoň milion. Ten já už v životě asi neuvidím,“ dala jsem se do ironického smíchu zase já.

„Arek má na sebe napsanou firmu, ale potřebuje se jí rychle zbavit, než na něj jeho zaměstnavatel pošle exekutory.“ Sledovala jsem jeho rychle pracující ústa a snažila se z jeho mimiky odhalit, jestli na mě nešije nějakou boudu.

Šil. Bylo jasno, když přede mne na stůl rozložil kupu papírů. Texty na nich byly v polštině a já rozuměla